

Fecske Csaba

Rege

az éjszakába fült platánsoron
virrasztó lámpák fénykörében
kisérteties zajt üt léptem
az utca végén középkori rom

királynék vára volt az egykoron
s most a hullámzó szélbe mártva
mered négy roppant csonka bástya
köveket szórva szét az udvaron

a múlt mélyéről fölsajdul a dal
szerelmes lovag ajkáról amint
őrt áll a holdsütésben s lányka int

neki egy ablakból szép s fiatal
a vágy legyőzi ím az illetet
de hétszáz év sem valósítja meg

Gábrriel

nem engem látsz a tükörképem
a hang enyém a szó Övé
ki nem a föld porában fényben
jár s idéz majd színe elé

a boldogság terhét hozom
testté kellett lennem oly nehéz
sok mindenben csodálkozom
tudatlanságom mint sűrű méz

amibe beleragadok
nem értem én az üzenetet
teszem ami rám bízott

nem csupán az van ami lehet
úrnőm előtted megnyílott
a titkok titka Ő egy veled